

státní opera praha

Ředitel: Mgr. JAROSLAV VOCELKA
Šéf opery: PhDr. INGEBORG ŽÁDNÁ

TISKOVÁ ZPRÁVA

26. září 2006

Giuseppe VERDI

La traviata

Premiéra 5. října 2006 v 19.00 hodin ve Státní opeře Praha

Giuseppe VERDI (1813 – 1901)
LA TRAVIATA

OPERA O TŘECH DĚJSTVÍCH (ČTYŘECH OBRAZECH)

Podle hry Alexandra Dumase ml. Dáma s kaméliemi
Libreto Francesco Maria Piave

<u>Hudební nastudování</u>	<u>Enrico DOVICO</u>
<u>II. dirigent</u>	<u>Richard HEIN</u>
<u>Režie</u>	<u>Arnaud BERNARD</u>
<u>Scéna</u>	<u>Alessandro CAMERA</u>
<u>Kostýmy</u>	<u>Carla RICOTTI</u>
<u>Choreografie</u>	<u>Gianni SANTUCCI</u>
<u>Světelný design</u>	<u>Patrick MÉEÛS</u>
<u>Sbormistr</u>	<u>Tvrtko KARLOVIČ</u>

OSOBY A OBSAZENÍ

Violetta	Simona PROCHÁZKOVÁ, Manon STRAUSS EVRARD, Anna TODOROVA , Marina VYSKVORKINA
Alfredo	Aleš BRISCEIN, José Luis DUVAL, Martin ŠREJMA
Germont	Martin BÁRTA , Miguelangelo CAVALCANTI, Vladimír CHMELO
Flora	Jitka BURGETOVÁ , Sylva ČMUGROVÁ, Alena MIRO
Annina	Erika JARKOVSKÁ, Dana KOKLESOVÁ, Jana MAŘÍKOVÁ
Gaston	Jiří HRUŠKA , Josef MORAVEC, Jan ONDRÁČEK
Baron	Oldřich KŘÍŽ , Roman VOCEL, František ZAHRADNÍČEK
Markýz	Miloš HORÁK, Ivo HRACHOVEC, Ladislav MLEJNEK
Doktor	Milan BÜRGER, Lukáš HYNEK-KRÄMER, Oleg KOROTKOV

ORCHESTR, SBOR A BALET STÁTNÍ OPERY PRAHA
Statisté

Premiéra: 5. října 2006

**Reprízy : 8. 10., 10. 10., 21. 10., 27. 10., 2. 11., 9. 11., 18.
11., 23. 11., 15. 12., 25. 12. 2006**

LA TRAVIATA

V BUDOVĚ STÁTNÍ OPERY PRAHA 1888 – 2006

Verdiho *La traviata* byla jednou z inscenací, které **Angelo Neumann** (1838–1910), první ředitel Nového německého divadla, jež zahájilo svou činnost 5. 1. 1888, převzal ze svého předchozího působiště. Tím bylo Stavovské divadlo v Praze (Königliches deutsches Landestheater), v jehož čele Neumann působil od roku 1885. Ostatně právě na této scéně byla *La traviata* poprvé uvedena v českých zemích – 28. 6. 1862 v rámci hostování slavné belgické pěvkyně Désirée Artôt. Ctižádostí Angela Neumanna, někdejšího úspěšného barytonisty ve vídeňské Dvorní opeře, bylo přivést do Prahy vynikající světové pěvce a nejpříhodnější příležitosti pro hostování nabízel právě italský repertoár.

Budeme-li postupovat ve výčtu slavných Violett chronologicky, pak musíme začít kanadskou sopranistkou **Emmou Albani** (1847–1930), působící s velkým úspěchem jak v londýnské Covent Garden, tak Metropolitní opeře. Tou, která zpívala v provedeních kantátových a oratorních děl Antonína Dvořáka na anglických hudebních festivalech (několikrát i pod skladatelovou taktovkou) a ve svých memoárech tvrdila, že Dvořák psal oratorium *Svatá Ludmila* přímo pro ni. Jako Violetta se v Praze zaskvěla 25. 3. 1894. Švédská sopranistka **Sigríd Arnoldson** (1861–1943), oslavovaná v Metropolitní opeře i Covent Garden, se do Nového německého divadla opakovaně vracela vždy na sérii vystoupení. Poprvé zde vystoupila v květnu 1889 mj. jako Rosina, v následujících sériích už byla pokaždé zastoupena i *La traviata* (15.–26. 4. 1898; 14.–26. 4. 1899 a 9. 6. 1909). Legendární australská sopranistka **Nellie Melba** (1861–1931) přijela do Prahy jen jednou. Pro své vystoupení si vybrala právě *La traviatu* a podle dobových zvyklostí ji ještě doplnila o efektní scénu šílenství z Donizettiho *Lucie di Lammermoor*. Pro Prahu to byla událost a i přes zdvojnásobenou cenu vstupenek bylo divadlo vyprodáno. Publikum bylo nadšené, ne už tak kritika. Uznala sice jedinečnou koloraturní virtuozitu jejího hlasu, který bez námahy dosáhl tříčárkovaného f, ale vytkla jí nedostatek oduševnění a že nad citem převládala technika (Bohemia, 20. 4. 1900). V časopise Dalibor (roč. XXII, s. 180) se zase dočteme, že čím méně bylo v divadle hudbymiilovných návštěvníků, tím více těch, kteří chtěli vidět nejnovější pařížské toalety... Další pěvkyně světového formátu, italská sopranistka **Luisa Tetrazzini** (1871–1940), se představila jako Violetta na tzv. májových slavnostech 1902 (30. 5.–1. 6.); bylo to pět let předtím, než právě v této roli dosáhla fenomenálního úspěchu v Covent Garden. Renomovaná sólistka Vídeňské státní opery **Selma Kurz** (1874–1933, mj. první Zerbinetta v revidované verzi Straussovy *Ariadny*) v Novém německém divadle hostovala v letech 1902–1924, nejčastěji jako Violetta (13. 5. 1920, 19. 1. 1922 a 9. 12. 1924). Na její poslední Violettu bylo vstupné mnohonásobně zvýšeno, přesto bylo vyprodáno.

La traviata nechyběla nikdy při již zmíněných májových slavnostech (Mai-Festspiele), které od roku 1899 ředitel Angelo Neumann pořádal. Původně koncipované jako wagnerovský festival byly slavnosti záhy rozšířeny o verdiovský cyklus. Ten se poprvé uskutečnil od 5. do 16. 5. 1901 na paměť nedávno zesnulého Maestra (27. 1. 1901). Účinkovali italsí pěvci a italský dirigent Arturo Vigna, který se s italskou stagionou do Prahy vrátil i v následujících letech. Zvýšený důraz na italský repertoár a účast italských souborů vyvolal ale u části publika obavy, že je potlačován domácí ansámbl a německá opera. Deník Bohemia 6. 6. 1902 varoval: „Kunst als Ziel – Bayreuth!“ K tomu je třeba také dodat, že *La traviata* byla jednou z mála oper uváděných v italštině; za Neumanna to byli ještě Belliniho *Puritáni*, za Paula Egera, ředitele divadla v letech 1932–1938, pak ještě Verdiho *Síla osudu* (premiéra 5. 5. 1933, německy ovšem už v prosinci 1926). Ironicky na provozování opery v italštině domácími pěvci, kteří tento jazyk příliš neovládali, reagoval kritik v Bohemii 23. 9. 1906. Otázkou je, proč Neumann trval u *La traviaty* na italštině, když takřka veškerý repertoár byl v němčině; faktem je, že se tak hrála i za jeho nástupců.

Z programů a divadelních oznámení nevyplývá jednoznačně, zda se jedná jen o částečně nové obsazení, nebo o nové nastudování oper; stejně tak do konce 1. světové války nebyli uváděni dirigenti ani režiséři. Z kritik se lze dočíst, že například v sezoně 1912/1913 zvolila režie pro *La traviatu* moderní kostýmy nebo že v roce 100. výročí narození Verdiho dirigoval mimořádný Verdiho cyklus

(včetně *La traviaty* 10. 10. 1913) Pietro von Stermich a režii měl Paul Gerboth. K prvnímu novému nastudování došlo **9. 11. 1919** pod taktovkou **Georga Szélla** v režii **Siegfrieda Theumanna**. Széll (1897–1970) se v Novém německém divadle poprvé představil v *Carmen* (17. 9. 1919), po níž Prager Tagblatt konstatoval (19. 9. 1919), že je to umělec obdivuhodného temperamentu a jako mladík dává přednost velkým gestům, širokým tempům a působivým ritardandům. Széll zde krátce působil jako jeden z kapelníků; vrátil se sem na 8 sezon o deset let později, aby se vedle Alexandra Zemlinského nejvíce zasloužil o rozvoj této pražské scény. Při premiéře zpívala Violetta Romana Hambrigh, Alfréda Oskar Eisenberg a Giorgia Germonta Max Klein.

U Verdiho cyklu v roce 1928 se dočteme, že režii všech uvedených titulů byl pověřen nově angažovaný Max Semmler; dirigovali střídavě Hans Wilhelm Steinberg, který operu vedl po odchodu Zemlinského, a druhý kapelník dr. Robert Kolisko. *La traviata* přišla na řadu 30. 5. a představení mělo prý „běžnou úroveň“. Violettu zpívala Ingeborg Holmgren, Alfreda Ado Darian j.h. a Germonta Adolf Fuchs. Další nové nastudování se uskutečnilo **29. 4. 1934**, dirigoval **Adolf Kienzl**, režii měl **Renato Mordo**. Opera byla také částečně nově obsazena: Alfreda zpíval Josef Riawec, otce Germonta Josef Hagen, v titulní roli se představila debutantka pro angažmá Rose Book z Hamburku, která poté byla do souboru přijata. Poslední zmínka o *La traviatě* v období Nového německého divadla je z roku 1935, kdy ji 13. 6. v rámci italské stagiony provedl italský soubor, dirigoval Antonino Votto, který po roce 1948 působil převážně v milánské La Scale.

Po druhé světové válce se *La traviata* stala po *Braniborech v Čechách* druhým titulem nově vzniklého Divadla 5. května. Premiéra 29. 11. 1945 v netradičně komorním pojetí (dirigent **Jiří Jirouš** – režie **Jiří Fiedler** – výtvarník **Zdeněk Rossmann**) se uskutečnila na Malé scéně, někdejší Kleine Bühne, v letech 1923–1944 poboční scéně Nového německého divadla, nacházející se v zadní části zahrady Německého (dnes Slovanského) domu, která tehdy sahala od ulice Na Příkopě téměř až k Jindřišské ulici. Po několika reprízách byla inscenace přenesena do Divadla 5. května. Po fúzi Velké opery 5. května s Národním divadlem přešlo do repertoáru ND 12 inscenací, které se ještě nějakou dobu reprízovaly. Největšího počtu představení dosáhla právě *La traviata* (do 29. 4 1951 byla uvedena 85x).

Na scéně Smetanova divadla se další inscenace – pod názvem *Violetta* – uskutečnila 20. 3. 1959 (**František Škvor** – **Karel Jernek** – **Zdeněk Rossmann** – kostýmy **Olga Filippi**). Tuto úspěšnou Jernekovu *Violettou*, v níž se představili nejlepší pěvci souboru (Maria Tauberová, Milada Šubrtová – Violetta, Zdeněk Švehla, Ivo Žídek – Alfredo, Zdeněk Otava, Theodor Šrubař – Germont ad.) a která do 23. 5. 1971 dosáhla 207 repríz, vystřídala 13. 1. 1979 v dalším novém názvu – pouze „*Traviata*“ – v kontroverzním režijním výkladu **Petra Weigla** (dirigent **František Vajnar** – scéna **Josef Svoboda** – kostýmy **Milan Čorba**). Weigl z otce Germonta udělal vládce pařížského podsvětí a majitele mnoha exkluzivních podniků; Violetta byla hvězdou jednoho z nich. Tomu byla přizpůsoben i jednotná scéna, jejímž nejdůležitějším symbolem byly karetní symboly. Zpívalo se opět česky v překladu Zdeňka Knittla, pouze Peter Dvorský zpíval Alfréda v originále. Do 17. 12. 1981 se Weiglova *La traviata* hrála 34x.

Pod dalším nastudováním 7. 10. 1982 byl podepsán tým **Jan Hus Tichý** – **Ladislav Štros** – **Vladimír Nývlt** – **Josef Jelínek**. Zpívalo se opět česky, v překladu Rudolfa Vonáska vycházejícím z překladu Zdeňka Knittla. Bohatě dekorativní scéna, v níž se Vladimír Nývlt inspiroval Gustavem Klimtem, a s ní korespondující krásné kostýmy Josefa Jelínka, jakož i režie uměřeně stylizující děj a nápaditě využívající symboliky barev, rozhodly o dalším osudu této inscenace: stala se jednou z nejpobulárnějších titulů ve Smetanově divadle (od roku 1992 Státní opera Praha, kdy se začala *La traviata* uvádět v italském originále). V říjnu 2005 se s ní Státní opera Praha představila se zcela mimořádným ohlasem i při svém vůbec prvním hostování v Salcburku, ve Velkém festivalovém domě (15. a 16. 10. 2005). Do konce sezony 2005/2006 dosáhla tato inscenace 481 repríz.

PhDr. JITKA SLAVÍKOVÁ

ÚVAHY O REŽIJNÍM ZTVÁRNĚNÍ

La Traviata je jedním z nejpoblárnějších děl celé operní literatury jak díky libretu inspirovanému dramatem, jež znamenalo začátek realismu na divadle a bylo pokládáno za první « činohru o mravech », tak díky prosté a účinně napsané hudbě, která je divadelní v tom nejlepší slova smyslu; je to jedno z nejkrásnějších hudebních děl, jaká kdy byla napsána. A konečně také díky vlastnímu námětu opery, « námětu z naší doby », jak to vyjádřil sám Verdi, což znamená, že v této opeře by se zpěváci oblečením nijak nelišili od diváků. I přes svou výslovnou vůli Verdi toto dílo z důvodů cenzury za svého života nikdy neviděl nastudované v soudobých kostýmech. Námět byl pokládán za příliš nedůstojný, a děj byl proto již za premiéry přenesen do doby Ludvíka XIV., což představovalo časový posun téměř o dvě stě let. Ironií osudu se Verdiho přání vidět svou operu nastudovanou v soudobých kostýmech uskutečnilo poprvé při inscenaci v Miláně v roce 1906, po jeho smrti, kdy už odpovídající kostýmy představovaly oblečení vyšlé z módy.

Musím přiznat, že kromě bezprostřední krásy díla a toho, že mi učarovalo, mne *La Traviata* dráždila a na rozdíl od tří dalších Verdiho oper, které inscenuji v tomto roce (*Luisa Miller* ve Vídni, *Falstaff* v Neapoli a *Rigoletto* v Marseille), mi dlouho trvalo, než jsem pochopil, jak se k ní dostat, jak si ji podmanit. Dlouho jsem pociťoval určitou bariéru, a teprve poté, kdy jsem se odchýlil od tradičního pojetí, v jakém jsem ji vnímal, teprve po dalším uvažování a na základě starších i novějších inscenací, jsem dospěl k názoru, že nastudovat Traviatu znamená vyhnout se především dvěma hlavními úskalím.

První z nich by spočívalo v tom, že bychom zapomněli na skutečnost, že *Traviata* je příběhem prostitutky. Ve většině klasických inscenací, v nichž předimenzované estetické hledisko obvykle přehlušuje námět, je to obvykle zřetelné od prvního zvednutí opony a kromě četby programu divákovi už nic jiného neumožní proniknout do tohoto příběhu, který je přinejmenším zvláštní. Violetta však je prostitutka, ať už má v tomto povolání jakkoli vysoké postavení, a neukázat tuto skutečnost, skrýt násilí, které z toho vyplývá, znamená zakrývat podstatu vztahů mezi postavami ve prospěch dekorativní povrchnosti. Za pozlacenými ozdobami Violettina salónu se skrývá hluboká osobní bída daná povoláním, které hrdinka vykonává. Prostituce umožnila Violettě skvělý společenský vzestup. V opeře je prostituce základem děje a co je ještě důležitější, je také základem jednání postav mezi sebou. Všichni muži, včetně Germonta, vstupují do vztahu s Violettou prostřednictvím její minulé, současné a budoucí schopnosti poskytnout jim fyzickou rozkoš. Je zvláštní, že i my, publikum, jsme svým způsobem Violettinými klienty a pozorujeme ji s jistým potěšením voyeura. Učinit z prostituce ústřední hnací sílu děje musí nutně přivést pozornost k dalšímu zásadnímu tématu opery, a tím jsou peníze. Myšlenka, že peníze jsou ničivá a nemorální síla, je v *Traviatě* zkoumána z různých hledisek. Peníze a strach o ně přijít brání zpočátku Violettě v tom, aby akceptovala Alfrédovu lásku. Představa, že by ji nějaký muž mohl milovat pro ni samu, a ne pro to, co představuje díky svému postavení a penězům získaným z prostituce, je pro ni nepřijatelná. Když Giorgio Germont přesvědčuje Violettu, aby se vzdala Alfréda, nečiní tak z otcovské lásky, ale z obav o dceřino věno, a dostává se tak za rámeček buržoazní morálky. Alfréd se rozzuří, když pochopí, že si ho Violetta vydržovala, jeho vztek se promění v zoufalství, když si uvědomí, že ho opustila, aby se vrátila k nesmírně bohatému muži. Když po Violettě hodí peníze, mohlo by se zdát, že splácí své dluhy, ve skutečnosti jí však platí za její sexuální výkony. Burcující účinek tohoto výjevu je dán skutečností, že v něm dochází k přeměně milence v klienta. Setřít tento vztah k penězům a skrýt Violettino povolání za pozlátka se mi z divadelního hlediska jeví jako zásadní omyl.

Druhé úskalí by bylo si myslet, že je-li *Traviata* námětem „naší doby“, je nutno ji transponovat do naší současnosti. To mi připadá zbytečné, či dokonce nesprávné a bezpochyby příliš snadné. Cílem by jistě mělo být hledat jistou blízkost s postavami díla, dokonce i určité ztotožnění se společností, která se kolem nich vyskytuje. Neměli bychom se připravit o poetický odstup, který je podle mne pro ztvárnění tohoto díla nezbytný, a navíc je *Traviata* zakotvena v buržoazním 19. století. Violetta je přece paria této společnosti uhnětené z morálky a pokrytectví. Podle mne je zřejmé, že sociální konvence se od dob Verdiho změnily a ve vztahu k soudobé společnosti, která podporuje sexuální svobodu, sexuální turistiku a propaguje pornografii přes internet, by mi obrázek Violetty jakožto escort-girl v džínách připadal jak scestný, tak postrádající jakoukoli sílu. Nezapomínejme, že když se Violetta obětuje,

nemá to za následek, jak je to v opeře obvyklé, šílenství nebo odchod do kláštera, ale – a v tom je skutečná urážka pro společnost té doby – návrat k jejímu údělu prostitutky. Tato situace vede k paradoxnímu obratu, který by nemohl být v naší době funkční, totiž k obratu, v němž se Giorgio Germont a jeho „maloburžoazní svět“ jeví jako nemorální, a Violetta, ztracená a z „pravé cesty svedená“ žena jako morální.

Tyto úvahy mne vedou k tomu, abych se domníval, že ve snaze vyhnout se „klasickým“ inscenacím, obvykle přespříliš zatíženým zlatem a krinolínami, s polopatistickým výkladem a přislazeným příběhem, v němž se z estetického hlediska toto dílo přiblíží operetě, by bylo příliš snadné a zejména « nemístné » chtít toto dílo zasadit do doby, díky které se můžeme oprostít od anekdotičnosti příběhu a špatného vkusu, ale která také může dílo oslabit nebo nás vést k protismyslu. Zdá se naopak nutné ukázat, a v tomto ohledu je jisté oproštění žádoucí, neuvěřitelné násilí skryté v tomto příběhu a obrovskou prostotu, s jakou nám jej Verdi vypravuje.

Inscenovat v současné době *Traviatu*, tedy nastudovat ji na základě moderních požadavků na oproštění díla, abychom se vyhnuli určitým konvencím, které jsou na divadelním jevišti ve vztahu k filmu nesnesitelné, a za každou cenu usilovat o novátorství, o moderní pohled či dokonce skandál, nastoluje z širšího hlediska problém vztahu režiséra k jeho profesi: má publiku předložit laboratorní pokus, který je často zajímavý, ale obvykle není dost věrný dílu? Má podlehnout pokušení, které je často nehodnotné, a transponovat dílo pod záminkou, že divákovi více přiblíží dílo samo či dokonce operu jakožto žánr? Má následovat módní proudy? Osobně se domnívám, že ta skutečná moderna je v něčem jiném...

ARNAUD BERNARD

ENRICO DOVICO

HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ A 1. DIRIGENT

Enrico Dovico je od sezony 2005/2006 prvním hostujícím dirigentem opery v Kolíně nad Rýnem; v této funkci setrvá do roku 2009. Ve své první sezoně zde uvedl Verdiho *Sílu osudu* a v jednom večeru Prsy Tirésiovy Francise Poulenka spolu s Ariadou Bohuslava Martinů, jakož i obnovené premiéry *Salome* a *Carmen*. Pro každou z dalších sezon připravuje dvě nové produkce. Počátkem tohoto roku přijal Enrico Dovico pozvání Mezinárodního olympijského výboru, na jehož základě řídil 11. 2. 2006 zahajovací koncert Zimních olympijských her v Turíně. Z umělců vážné hudby se tohoto vystoupení zúčastnili Rozhlasový orchestr stanice RAI, tenorista Andrea Bocelli, barytonista Ildebrando D'Arcangelo a sopranistka Annamaria Dell'Oste. Koncert byl součástí programu „Italyart“, kulturní olympiády Zimních olympijských her, jejímž cílem bylo propojit sport s kulturou. První CD nahrávku pořídil Enrico Dovico na jaře 2006 pro renomovanou mnichovskou firmu Orfeo. Obsahovala Belliniho árie v provedení Alexandry von der Weth s Rozhlasovým symfonickým orchestrem ze Saarbrückenu a pro Orfeo jsou připraveny další projekty. V letních a podzimních měsících 2006 realizoval resp. realizuje Enrico Dovico nová nastudování oper *Nabucco* v Basileji, *La traviata* v Praze, *Don Giovanni* v Klagenfurtu a operety *Veselá vdova* v Kolíně. Na jaře 2007 bude v Kolíně následovat Brittenův *Billy Budd* a Straussův *Der Rosenkavalier*. Na podzim téhož roku pak bude poprvé hostovat v Japonsku, a sice jako dirigent Verdiho opery *La traviata*. V kolínském opeře Enrico Dovico hostoval opakovaně již dříve. Poprvé se zde představil roku 1999 novým nastudováním Rossiniho opery *La Cenerentola* a Donizettiho *L'elisir d'amore*. Roku 2000 zde také dirigoval Korngoldovo *Mrtvé město* a roku 2005 obnovené nastudování Verdiho *Dona Carllose*, rovněž zde řídil Pucciniho *Turandot*. Současně působil v letech 2001–2005 jako 1. kapelník a zástupce generálního hudebního ředitele v Národním divadle v Mannheimu, kde dirigoval opery *Fidelio*, *Nabucco*, *La traviata*, *La Bohème*, *Turandot*, *Simone Boccanegra*, *Norma*, *Otello*, *Tosca*, *Il trovatore*, *Boris Godunov*, *Bludný Holanďan*, *Carmen*, *Tannhäuser* aj. Enrico Dovico je častým hostem Státní opery Praha, kde připravil nová nastudování Rossiniho *Il barbiere di Siviglia* (2005), Donizettiho *L'elisir d'amore* a Pucciniho *Turandot* (obě 1995) a *La Gioconda* (1997) a dirigoval reprízy oper *Tosca*, *La traviata*, *Il Trovatore* ap. Enrico Dovico studoval klavír a dirigování v rodném Turíně a v letech 1981–1995 byl přiděleným korepeticem (pracoval mj. s Lucií Valentini-Terrani) a hudebním asistentem tamního Teatro Regio. Působil jako asistent řady vynikajících dirigentů, mezi nimiž byli Carlo Maria Giulini, Giuseppe Sinopoli, Garcia Navarro, Alberto Zedda, Zoltán Peskó, Daniel Oren a Bruno Campanella. Roku 1991 debutoval jako operní dirigent ve Státní opeře ve Stuttgartu nastudováním Verdiho *Un ballo in maschera*. V následujících letech hostoval např. ve Státním divadle v Darmstadtu, v Janáčkově opeře v Brně (Verdiho *Aida* a *Messa da Requiem*), v New Israeli Opera v Tel Avivu, v Brémách, Essenu a Mannheimu. V letech 1997–2001 byl 1. kapelníkem a zástupcem generálního hudebního ředitele ve Státním divadle ve Wiesbadenu.

RICHARD HEIN

2. DIRIGENT

Richard Hein je od roku 1997 dirigentem ve Státní opeře Praha. Studoval dirigování u prof. Milana Horváta a Wolfganga Bosice na Hochschule für Musik v rakouském Grazu. Ještě v době studií, která v roce 1989 absolvoval s vyznamenáním, se stal nositelem kulturní ceny města Singen v Německu. Poté spolupracoval s řadou operních a symfonických orchestrů, s nimiž nahrával pro ORF a vystupoval v Holandsku, Jugoslávii, Rakousku, Švýcarsku, Německu, Itálii a Japonsku. Jako operní dirigent nastoupil v roce 1993 do Slezského divadla v Opavě, odkud pokračoval přes další operní scény v Olomouci, Plzni a Brně do Prahy. Od roku 1999 působí také jako dirigent pražského letního festivalu Opera Mozart ve Stavovském divadle. Nadále se věnuje i symfonické hudbě, spolupracoval mj. s Janáčkovou filharmonií Ostrava, Olomouckou filharmonií, Plzeňskou filharmonií a Západočeským symfonickým orchestrem Mariánské Lázně. Podílí se rovněž jako interpret i pedagog na projektu „Toujours Mozart“, který probíhá souběžně v rakouském Salcburku a v Praze. Je členem komise mezinárodní klavírní a dirigentské soutěže „Symphonic Workshop“ v Kroměříži. Od roku 2001 je uměleckým vedoucím souboru Harmonia Mozartiana Pragensis.

ARNAUD BERNARD

REŽIE

Arnaud Bernard (nar. 1966) absolvoval Conservatoire National ve Štrasburku a v letech 1986–1987 působil jako houslista ve Štrasburské filharmonii. Od roku 1988 se věnuje režii; v témže roce se stal asistentem renomovaného režiséra Nicolase Joëla. V roce 1989 přijal angažmá v toulouském Théâtre du Capitole. Byl asistentem režie i v dalších operních domech ve Francii (Nancy, Lyon, Štrasburk, Nice, Paříž, Montpellier, Bordeaux) a v zahraničí (Německo, Belgie, Británie, Argentina, Monte Carlo, Itálie, Švýcarsko, USA, Japonsko, Čína). Jako asistent Nicolase Joëla měl zároveň možnost pracovat na nejprestižnějších operních scénách, jako je londýnská Covent Garden, newyorská Metropolitní opera, milánská La Scala, pařížská Opéra Bastille a Teatro Colón v Buenos Aires. Od roku 1993 uvedl Arnaud Bernard více než 25 obnovených premiér původních inscenací Nicolase Joëla ve Francii i v zahraničí, mj. *Romea a Julii* v Covent Garden a *Lucii di Lammermoor* v Metropolitní opeře. Po jmenování zástupcem hlavního režiséra a vedoucím produkce Théâtre du Capitole v roce 1996 debutoval samostatnou režii *Falstaffa* pro Spoleto festival v Charlestonu, Jižní Karolína, následoval *Trubadúr* a *Lazebník sevillský* v Toulouse. V roce 1999 vytvořil režii k inscenaci *Romea a Julie* v Chicago Lyric Opera, s Robertem Alagnou a Angelou Gheorghiu v titulních rolích. V roce 2001 se podepsal pod novou inscenaci *Nápoje lásky* v toulouském Théâtre du Capitole, v jehož premiéře tu debutoval v úloze Nemorina Marcelo Alvarez. V roce 2002 vytvořil Arnaud Bernard pro operní dům v Nantes novou inscenaci Pucciniho *Triptychu* a letnímu festivalu v italské Martina Franca přispěl svým ztvárněním Meyerbeerových *Huĝenotů*. V Toulouse dále uvedl obnovenou premiéru svého *Lazebníka sevillského* se Soniou Ganassi a Robertem Frontalim. V roce 2003 realizoval pro palermské Teatro Massimo novou inscenaci *Lakmé* (posléze opětovně uvedenou v Tokiu a Filadelfii), pro festival v Martina Franca *Werthera*, pro Tokio *Romea a Julii* a pro operní dům v Nantes *Veselé paničky windsorské*. Sezona 2004/2005 přinesla premiéry jeho inscenací *Luisy Miller* pro nizozemskou National Reiseopera, *Nápoje lásky* v Saint-Etienne, *Romea a Julie* na Pekingském hudebním festivalu, *Krále z Lahore* v Teatro La Fenice v Benátkách, *Bohémy* ve veronské Areně a *Rigoletta* v Lausanne. Z jeho nejnovějších projektů uvedme premiérové inscenace *Luisy Miller* v La Fenice, *Falstaffa* v neapolském Teatro San Carlo a v Teatro Colón v Buenos Aires, *Rigoletta* v Marseille, *Sedláka kavalíra* na festivalu v St-Gallenu, *Carmen* v Helsinkách a *Píkové dámy* v Toulouse, a obnovené premiéry *Bohémy* ve Veroně, *Lakmé* v Tokiu a *Manon* ve Vilniusu.

ALESSANDRO CAMERA

SCÉNA

Alessandro Camera začal v oblasti opery působit již v závěru studií na Accademia di Belle Arti di Brera, spoluprací s Lucianem Damianim. V prvním období pracoval na inscenacích *Polibek víly* Igora Stravinského (La Scala v Miláně), *La traviata* G. Verdiho (veronská aréna a festival v Salcburku), *Faustovo prokletí* H. Berlioze (Staatstheater ve Stuttgartu). V činohře to byla Euripidova *Hekabé* a *Bakchantky* jako klasické představení pro řecké divadlo v sicilských Syrakusách a různé experimentální práce, opět s Damianim, pro římské Teatro di Documenti. A. Camera je dále podepsán pod inscenací *Scény z manželského života* I. Bergmana v Teatro Piccolo Eliseo v Římě (v režii Gabriela Lavii), *Madame Bovary* G. Flauberta s Monicou Guerritore a *Marie Stuartovny* F. Schillera (římské Teatro Eliseo), obě režíroval Giancarlo Sepe. V režii Glauca Mauriho vytvořil *Záhadné variace* E. E. Schmitta, *Lišáka* Bena Jonsona, Goldonih *Lháře* a Dostojevského *Zločin a trest*. V oblasti filmu spolupracoval s Eziou Frigeriem na filmu *Le Hussard sur le toit* (Husar na střeše) v režii Jean-Paula Rappenaua (1995). V roce 1997 začala jeho intenzivní spolupráce s Williamem Orlandim. V pařížské Opéra Bastille to byl *Don Quichotte* J. Masseneta a Prokofjevova *Láska ke třem pomerančům*, v režii Gilberta Defloa. Ve spolupráci s W. Orlandim následoval Monteverdiho *Orfeus* a Čajkovského *Píková dáma* pro Gran Teatre del Liceu ve španělské Barceloně, Mascagnih *Sedlák kavalír*, Massenetova *Thérèse*, Ponchielliho *La Gioconda* v curyšském Opernhausu, Rossiniho *Semiramis* pro Rossiniho operní festival v italském Pesaru, dále *Huĝenoti* G. Meyerbeera, Verdiho *Luisa Miller* (Nazionale Reisopera v Enschede a Teatro La Fenice v Benátkách), *Rigoletto* (Opéra v Lausanne) a *Král z Lahore* J. Masseneta (Teatro La Fenice) v režii Arnauda Bernarda. V současné době navrhuje Verdiho *Falstaffa* na zahájení sezony 2006/07 v divadle San Carlo v Neapoli.

CARLA RICCOTI

KOSTÝMY

Carla Ricotti absolvovala studium scénografie na Accademia di Belle arti di Brera, kde dnes vyučuje design doplňků. Od devadesátých let Carla Ricotti spolupracuje s různými scénografy a kostýmními výtvarníky, k nimž patří mj. L. Spinatelli, J. Ivory, J. P. Gaultier, W. Orlandi, J. F. McFarlane, L. Arrighi. V roce 1995 debutovala jako scénografka a výtvarnice kostýmů ve *Velkém divadle světa* Calderóna de la Barca a v Cervantesově *Světě divů* (Florence, Chiostro delle Oblate) a roku 1996 v Gogolových *Mrtvých duších* (Milán, Teatro Franco Parenti), všechny v režii Guida De Monticelliho. V roce 1997 začala intenzivně spolupracovat se Stefano De Lucou a je autorkou scény a kostýmů následujících představení: Collodiho *Pinocchio* a Exuperyho *Malý princ* (Milán, Piccolo Teatro), Jarryho *Král Ubu* (Timisoara, Národní divadlo), *Oreste* V. Alfieriho (Vicenza, Teatro Olimpico), *Past na myši* A. Christie (Turín, Teatro Gioiello). Vytvořila návrhy kostýmů k hrám Luigiho Pirandella *Čepice s rolníčkami* a *Každý dle svého* v režii Guilia Bosettiho (Milán, Teatro Carcano). Dále navrhla scénu a kostýmy inscenací *Macbethův klan* (režie Angelo Longoni, Milán, Teatro Studio) a *Zrození pod opačným znamením* (režie Leo Muscato, Ascoli, Teatro Ventidio Basso). V opeře debutovala roku 1996 kostýmy k Piccinniho *Američanu* (režie De Monticelli, festival Valle d'Itria) a poté k Verdiho *Simonu Boccanegroví* (režie Giovanna Maresta, Messina, Teatro Vittorio Emanuele) a opeře Nina Roty *Dva stydlíni* (režie Ugo Gregoretti, Bari, Arena della Vittoria). Od roku 2001 intenzivně spolupracuje s režisérem A. Bernardem, pro nějž vytvořila kostýmy k Meyerbeerovým *Hugenotům* (Festival Valle d'Itria), Verdiho *Luise Miller* (Enschede, Nazionale Reisopera), Massenetovu *Králi z Lahore* (Benátky, Teatro La Fenice). V současné době spolupracuje s Finskou národní operou v Helsinkách na inscenaci *Carmen*.

GIANNI SANTUCCI

CHOREOGRAFIE

Choreograf a režisér Gianni Santucci studoval klasický tanec v Itálii v Arezzu (Giovanna Papi) a v Římě (Michelle Ellis, Hélène Diolot) a v USA v New Yorku (David Howard, Lisa Danias). Moderní tanec si osvojil rovněž v New Yorku (Michael Owens, Michelle Assaf, Rick Atwell) a v Římě (Silvie Moujolle). Studiu soudobého tance se věnoval v New Yorku (Alvin Nikolais, Roger Tolle), v Římě (Enrica Palmieri) a ve Francii (Choreografický ateliér Carolyn Carlson, CCN Roubaix-Nord-Pas de Calais). Působil jako tanečník (1984–1992, v italských divadlech v Římě, Neapoli, Taormině, Urbinu a Terstu a v několika tanečních společnostech v New Yorku), profesor moderního tance v Centre Choréographique National du Roubaix-Nord-Pas de Calais, baletní mistr Belliniho divadla v Katánii, učitel klasického a moderního tance na různých italských i zahraničních školách, pedagog a inspicient především muzikálových produkcí v Římě a v Terstu. Je autorem četných režii a choreografií, a to jak filmů (např. *Cesta nevěsty*, režie Sergio Rubini, 1997, oceněn Zlatým lvem na festivalu v Benátkách; *Duben*, režie Nanni Moretti, 1998; *Matilda*, režie Luca Manfredi, Řím 2005), tak divadelních her (Aristofanovi *Ptáci*, režie Renato Giordano, 2001) či adaptací literárních děl (*Lidé a bohové*, podle *Dialogů s Leucò* Cesara Paveseho, Řím 2005; *Peklo*, dva zpěvy *Božské komedie* Danta Alighieriho, Lecce 1990), oper (*Le Roi de Lahore*, režie Arnaud Bernard, Teatro La Fenice, Benátky 2004; *Hugenoti*, režie Arnaud Bernard, Martina Franca 2002), operet (Trieste Operette, divadelní sezony 1997–1998, Festival operety 1988) a muzikálů (*Muzikál - TSF*, Řím 2004; *Kankán*, 1998/1999), ale i propagačních snímků a prezentací (na pivo *Peroni*, pro automobilový průmysl: *Tour Ferrari Marlboro*, *Fiat*, k literární postavě: *Pinocchio*, o středoitalském kraji *Lazio*) a televizních show (*Domenica in*, *Fantastico*). Kromě četných italských divadel, filmu a televize působil v USA, Rusku, Německu, Řecku a Španělsku.

PATRICK MÉEÛS

SVĚTELNÝ DESIGN

Patrick Méeüs (nar. 1963) se v počátcích své umělecké dráhy v oblasti světelného designu soustředil na projekty osvětlení pro taneční inscenace. V této etapě vytvořil více než 70 světelných kreseb, jež se uplatnily v řadě choreografií. Od roku 1992 se zabývá tvorbou návrhů scénického osvětlení pro představení taneční, ale i činoherní a operní. Často spolupracuje s režisérem Danielem Mesguichem, celou řadu návrhů světelných osvětlení vytvořil pro pařížskou Comédie Française. V poslední době zaujaly jeho návrhy osvětlení pro inscenace Offenbachových *Hoffmannových povídek* v Pekingské opeře, *Rigoletta* v operním domě v Lausanne, *Oh, les beaux Jours* (Krásné dny) Samuela Becketta v Comédie Française, *La Révolte* (Vzpouza) Villierse de l'Isle-Adam pro režiséra Jean-Marie Villegiera v Théâtre de l'Athénée, Massenetova *Werthera* v operním domě v Nice, *Boulevard du Boulevard du Boulevard* pro Daniela Mesguiche v pařížském Théâtre du Rond Point a *Callirhoé* od francouzského barokního skladatele André Cardinala-Destouchese pro režiséra René Koeringa v operním domě v Montpellier. Uvedme rovněž návrhy scénického osvětlení pro inscenace *Snu noci svatojánské* v Teatro Colón v Buenos Aires, Racinova *Cinny* pro D. Mesguiche, Lehárový *Země úsměvů*, *Rigoletta* pro operní domy v Marseille a v Nantes/Angers, *Exodu* v choreografii Farida Berkiho, *Kouzelná flétna* pro Summum centre v Grenoblu, *Carmen* pro Helsinskou operu, *Falstaffa* pro Teatro Colón v Buenos Aires, *La vedova scaltra* od Wolffa-Ferrariho pro operní dům v Nice. S Arnaudem Bernardem spolupracoval na inscenacích Pucciniho *Triptychu* a Nicolaiových *Veselých paniček windsorských* pro operní dům v Nantes/Angers, Donizettiho *Nápoje lásky* pro operu v St. Etienne a Verdiho *Rigoletta* pro operu v Lausanne a z jejich nejnovějších společných projektů uvedme inscenace *Carmen*, *Falstaffa* a *Sedláka kavalíra*.

Pro Státní operu Praha vytvořil návrh osvětlení pro světovou premiéru opery francouzského skladatele Laurenta Petitgirada *Joseph Merrick dit Elephant Man* v režii Daniela Mesguiche (7. 2. 2002).

TVRTRKO KARLOVIČ

SBORMISTR

Tvrtrko Karlovič (1963 v Sarajevu, Bosna) studoval obor dirigent sboru a orchestru u Julia Marice na Hudební akademii v Sarajevu, kterou absolvoval v roce 1987 diplomovým koncertem. V letech 1991–1993 získal stipendium na pražské HAMU, obor dirigování u prof. Františka Vajnara. V Čechách působil v Divadle F. X. Šaldy Liberci, v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, v letech 1993–1996 byl sbormistrem ve Státní opeře Praha. Od roku 1996 je dirigentem v Severočeském divadle opery a baletu v Ústí nad Labem. V Ostravě dirigoval tituly jako *Eugen Oněgin*, na letním festivalu v Gars am Kamp (Rakousko) opery *Trubadúr*, *Aida*, *La traviata*, *Carmen*, v Ústí nad Labem opery *Carmen*, *Maškarní ples*, *Rigoletto*, *La traviata*, *Ezio*, *Faust* a *Markétka*, *Aida*, *Bohéma*, *Kouzelná flétna*, balety *Labutí jezero*, *Romeo a Julie*, *Bachčisarajská fontána*, *Casanova*, *Coppélia*, operety *Netopýr*, *Čardášová princezna*, *Noc v Benátkách*, *Země úsměvů*, *Hraběnka Marica*, *Cikánský baron*, *Rose Marie*, muzikál *Sugar*. Od sezony 2006/07 je hlavním sbormistrem Státní opery Praha.

MARINA VYSKVORKINA / Violetta

SÓLISTKA STÁTNÍ OPERY PRAHA

Marina Vyskvorkina je sopranistka ruského původu, jejíž mezinárodní kariéra začala v roce 1998 řadou koncertů (např. Orff – *Carmina burana* a Bach – *Magnificat* na mezinárodních hudebních festivalech v Praze a Českém Krumlově). Vystudovala Státní hudební akademii v Oděse a absolvovala mistrovský kurs u Renaty Scotto. V roce 1997 se Marina Vyskvorkina stala absolutní vítězkou XXXII. mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech, v roce 2000 zvítězila ve 2. mezinárodní pěvecké soutěži Gianfranco Masini Credem v Reggio Emilia v Itálii. K stěžejním rolím jejího operního repertoáru patří především Violetta (Verdi – *La traviata*), kterou zpívala v Tokiu, Bostonu, ve vídeňské a hamburské Státní opeře, ve Státní opeře Praha, v Národním divadle v Praze a v Brně a ve Státní opeře v Oděse, a Gilda (Verdi – *Rigoletto*), s níž vystoupila v Teatro Giuseppe Verdi v italském Bussetu, v Connecticut Grand Opera (USA), v Teatro Massimo v Palermu, ve Státní opeře Praha a Národním divadle. V operních domech ve Vídni, ve Stamfordu, v Parmě, Piacenze a v Karlsruhe ztvárnila titulní roli Donizettiho *Lucie di Lammermoor*. V Berlíně, v Praze, Naples a Atlantě (USA) účinkovala jako Musetta (Puccini – *La Bohème*), zpívala i Giuliettu (Bellini – *Kapuletí a Montekové*) v Teatro Massimo Bellini v Catanii, Juliette (Gounod – *Roméo et Juliette*) v Connecticutu a Manon (Auber – *Manon Lescaut*) na festivalu v irském Wexfordu. Ve Státní opeře Praha vystoupila jako Lucia (Donizetti – *Lucia di Lammermoor*), Gilda (*Rigoletto*), Musetta (*La Bohème*), Ophélie v Thomasově *Hamletovi*, Královna noci (Mozart – *Kouzelná flétna*) a Oscar (Verdi – *Maškarní ples*). Pravidelně hostuje na evropských scénách, na podzim 2006 vystoupí jako Lucia v Donizettiho *Lucii di Lammermoor* v Aalto-Theater v Essenu. Významná je i její koncertní činnost - Brahmsovo *Německé requiem*, Debussyho *Utrpení sv. Šebestiána*, Mahlerova *2. symfonie*, Schumannovo *Requiem*, Poulenkovo *Gloria*, Dvořákovo *Requiem* s Českou filharmonií, *Stabat Mater* (Mezinárodní hudební festival Pražské jaro 2004) a vystoupení s Leo Nuccim na pražském Žofíně (2005). Spolupracovala s takovými dirigenty jako jsou např. Serge Baudo, Zdeněk Mácal, Tamas Vasary, Howard Griffiths nebo Graeme Jenkins.

MANON STRAUSS EVRARD / Violetta

HOST STÁTNÍ OPERY PRAHA

Manon Strauss Evrard, francouzská sopranistka narozená v Nancy, je letošní držitelkou ocenění Great Promise Award a regionální vítězkou konkursu vypisovaného Národní radou Metropolitní opery. V r. 2004 jí byla v soutěži Marian Anderson Competition udělena cena Encouragement Award a zvítězila v soutěži Competizione Internazionale di Canto Lirico di Rocca della Macie (Itálie). O rok později se umístila na druhém místě v soutěži Giargiari Bel Canto Competition a v soutěži International Belvedere Competition získala cenu norské opery Opera Norske Oslo Award. Manon Strauss Evrard se v září roku 2004 zapsala na prestižní uměleckou akademii Academy of Vocal Arts ve Filadelfii, kde vystoupila jako Gilda ve Verdiho *Rigolettu*, Anita v Massenetově *La Navarraise*, Donna Elvira v Mozartově opeře *Don Giovanni*, Musetta v Pucciniho *Bohémě* a jako Jolanta ve stejnojmenné opeře P. I. Čajkovského. V současné době se připravuje na roli Konstanze v Mozartově *Únosu ze serailu*, titulní roli v Massenetově *Manon* a na roli Rosiny v Rossiniho *Lazebníku sevillském*. Po svém pražském operním debutu bude dále hostovat v r. 2007 v Hongkongské opeře v roli Julie (Ch. Gounod *Romeo a Julie*), v opeře Den Norske v Oslo jako Musetta, v sezoně 2007/2008 v trojroli hrdinek Olympia, Giulietta, Antonia v Offenbachových *Hoffmannových povídkách* a v titulní roli opery *Lucia di Lammermoor* ve Virginia Opera (USA).

ALEŠ BRISCEIN / Alfredo

HOST STÁTNÍ OPERY PRAHA

Aleš Briscein studoval původně klarinet a saxofon a potom operní zpěv na Pražské konzervatoři. Své studium zakončil na Západočeské univerzitě v Plzni. Pěveckou kariéru začal jako Tamino v Mozartově Kouzelné flétně ve Státní opeře Praha. Následovala řada dalších rolí: Pang (Turandot), Ohnižer v nahrávce opery Šarlatán Pavla Haase společností Decca (2000), Jarek v Čertově stěně B. Smetany, Ferrando (Cosi fan tutte), znovu Tamino – tentokrát v Japonsku (2000), Almaviva v Lazebníku sevillském a v další Rossiniho opeře Turek v Itálii postava Narcise, Kudrjáš v Janáčkově Kátě Kabanové (Tokyo 2001), Raimbaut (Robert ďábel), Skuratov (Z mrtvého domu – Tokyo 2002), Jeník (Prodaná nevěsta - japonské turné v roce 2003), Alfréd (La Traviata), Lenský v Čajkovského Evženu Oněginovi (cena na Opera festivalu ČR 2003 za mužský výkon), Belmonte (Únos ze serailu – Norimberk 2003), Harfoboj (Výlety pana Broučka nastudované Ch. Mackerasem), Des Grieux (Manon – Vancouver 2004), Ernesto (Don Pasquale – Kypr 2004), Števa (Její pastorkyňa, Pražské jaro 2004, řízená Jiřím Bělohlávkem), Rehtor (Liška Bystrouška – BBC Opera, řízená Kentem Naganem), Tamino (Kouzelná flétna – Japonsko a Korea 2005), Števa (Její pastorkyňa - Národní divadlo Praha 2005 – dir. Jiří Kout), Almaviva (Lazebník sevillský - Státní opera Praha 2005), Alfredo (La Traviata – Salzburg 2005). Z oratorní tvorby jmenujme např. tenorový part ve Dvořákově Svaté Ludmile na festivalu v Edinburgu (2002), ve světové premiéře oratoria Sylvie Bodorové Juda Macabejský (Pražské jaro 2003). Aleš Briscein spolupracuje s Českou filharmonií, Skotským královským orchestrem (Royal Scottish National Orchestra), Thüringskou filharmonií (Thüringer Philharmonie) a souborem Virtuosi di Praga. V říjnu 2004 začala dlouhodobá spolupráce Aleše Brisceina s Pařížskou národní operou (Opera Bastille). V sezoně 2005 zde vystoupil v roli Brighella (Ariadna na Naxu), jako Kedril v Mrtvém domě, Mladý sluha v Elektře a Mladý námořník ve Wagnerově opeře Tristan a Isolda pod taktovkou Ph. Jordana, M. Albrechta, Ch. von Dohnanyiho a V. Gergieva. Ve Státní opeře Praha ztvárnil v uplynulé sezoně titulní roli v Bernsteinově opeře Candide.

JOSÉ LUIS DUVAL / Alfredo

HOST STÁTNÍ OPERY PRAHA

Mexický tenorista José Luis Duval svým zpěvem již nadchl publikum v nejlepších divadlech v Jižní Americe, USA a Evropě jak v oblasti opery, tak i zarzuely (španělské lidové zpěvohry). Narodil se v Guanajuatu a v raném věku zahájil studium hudby u Pedra Magaña a Gilberta Avalose. Stipendium SIVAM mu umožnilo, aby spolupracoval s umělci jako jsou Enrique Patrón, Teresa Rodriguez, Nico Castel, Denise Massé, Joan Dornemann a Linda Hall. V Mexiku zpíval J. L. Duval pod vedením Plácida Dominga v zarzuele *Luisa Fernanda* a s Washingtonskou operou v zarzuele *Doña Francisquita*. Nedávná vystoupení v Mexiku zahrnovala jeho účinkování v následujících dílech: *Carmina burana*, Verdiho *Requiem*, *Carmen* (Don José) a *La Traviata* (Alfredo) v Guadalajaře. Poté zpíval Cavaradossiho v Mezinárodní velké opeře Fresno, Polliona v *Normě* s Filharmonií Gran Canaria (Orquesta Filarmónica de Gran Canaria), Pinkertona v *Madame Butterfly* s Operou Palm Beach a Turiddu v *Cavalleria rusticana* v Bellas Artes. V září 2002 pozval Plácido Domingo J. L. Duvala, aby s ním alternoval roli Dicka Johnsona v opeře *La Fanciulla del West* (Děvče ze zlatého Západu), Calafa (*Turandot*), a aby zazpíval roli Ismaela (*Nabucco*) s Operou Los Angeles. Bezprostředně poté účinkoval v roli Calafa (*Turandot*) s Operou Connecticut a v roli Rodolfa (*Bohéma*) v Houstonské opeře (Houston Grand Opera). V únoru 2005 debutoval v Metropolitní opeře v roli Rodolfa, v květnu téhož roku přijal roli Cavaradossiho (*Tosca*) ve Washingtonské národní opeře. V březnu a dubnu 2006 se vrátil do Metropolitní opery, kde zpíval roli Alfréda (*La Traviata*), v srpnu 2006 pak s Metropolitní operou vystoupil v roli vévody (*Rigoletto*) v Parks. V září a říjnu 2006 bude hostem Státní opery Praha v roli Alfréda (*La Traviata*), Radama (*Aida*), Cavaradossiho (*Tosca*) a vévody (*Rigoletto*). V následující sezoně vystoupí v Metropolitní opeře jako vévoda (*Rigoletto*), Alfredo (*La Traviata*) a Rodolfo (*Bohéma*).

PREMIÉRY SEZONY 2006 – 2007

Giuseppe Verdi (1813 – 1901) **LA TRAVIATA**

Dirigent: **ENRICO DOVICO**
Režie: **ARNAUD BERNARD**
Scéna: **ALESSANDRO CAMERA**
Kostýmy: **CARLA RICOTTI**
Světlený design: **PATRICK MÉEÛS**
Choreografie: **GIANNI SANTUCCI**
2. dirigent: **RICHARD HEIN**
Sbormistr: **TVRTKO KARLOVIČ**

Premiéra: 5. 10. 2006

Francis Poulenc (1899 – 1963) **PRSY TIRÉŠIOVY & LIDSKÝ HLAS**

LES MAMELLES DE TIRÉSIAS & LA VOIX HUMAINE

V koprodukcii s Operním festivalem v Maceratě, Itálie

Dirigent: **GUILLAUME TOURNIAIRE**
Režie, scéna a kostýmy: **PIER LUIGI PIZZI**
Sbormistr: **ADOLF MELICHAR, MICHAEL KEPRT**

(Prsy Tirésiovy zaznějí v české premiéře.)

Premiéra: 22. 2. 2007

Petr Iljič Čajkovskij (1840 – 1893)

LABUTÍ JEZERO / SWAN LAKE - (balet)

Libreto – úprava podle Vladimira Begičeva a Vasilije Gelcera:

PAVEL ĎUMBALA

Choreografie: **LEV IVANOV, MARIUS PETIPA, PAVEL ĎUMBALA, HANA VLÁČILOVÁ**

Nastudování: **PAVEL ĎUMBALA, HANA VLÁČILOVÁ**

Dirigent: **RASTISLAV ŠTÚR, FRANTIŠEK DRS**

Scéna: **MARTIN ČERNÝ**

Kostýmy: **LUDMILA VÁROSSOVÁ**

Premiéra: 29. 3. 2007

Giacomo Puccini (1858 – 1924) **MANON LESCAUT**

Dirigent: v jednání

Režie: **JOZEF BEDNÁRIK**

Scéna: **VLADIMÍR ČÁP**

Kostýmy: **JOSEF JELÍNEK**

Premiéra: 17. 5. 2007

DIVOCÍ KONĚ / WILD HORSES (balet)

Choreografie: **PAVEL ŠMOK, KATEŘINA DEDKOVÁ-FRANKOVÁ, BRONISLAV ROZNOS, LADISLAV RAJN, LUCIE HOLÁNKOVÁ**

Premiéra: 7. 6. 2007

MOZARTOVSKÉ VÝSTAVY VE STÁTNÍ OPEŘE PRAHA

Jako příspěvek k mozartovskému roku 2006 připravila Státní opera Praha na začátek nové divadelní sezony dvě výstavy instalované ve společenských prostorách prvního balkónu. První výstava nazvaná „Mozart a Státní opera Praha“ se zaměřuje na méně známou, byť pozoruhodnou stránku mozartovského kultu v Praze. Přestože Mozartovo jméno bývá v pražském prostředí spojováno především s divadlem Stavovským, v historii se rovněž Státní opera, resp. divadelní instituce sídlící v její budově staly svědkem řady výjimečných mozartovských inscenací, vystoupení proslulých mozartovských interpretů nebo hostování celých operních souborů ze zahraničí. Mozarta zde zpívaly pěvecké hvězdy jako Francisco d'Andrade, Lilli Lehmann, Mattia Battistini, Elvira de Hidalgo, Alfred Jerger, Koloman Pataky, Willi Domgraf-Fassbänder, Ezio Pinza, Richard Tauber, Alexander Kipnis, Thomas Hampson, Francisco Araiza, Alan Titus, o vysokou stylovou úroveň představení pečovali dirigenti Leo Blech, Alexander Zemlinsky, Georg Széll nebo nověji Zdeněk Košler, z hostů Franz Konwitschny, Karl Böhm či Heinz Fricke. Na jevišti někdejšího Nového německého divadla probíhaly celé cykly Mozartových oper, dobové divadelní cedule uvádějí i první pražská provedení některých vokálně-oratorních Mozartových děl při koncertech pražského Německého pěveckého spolku. 14. prosince 1929 tu došlo k novodobé světové premiéře Mozartovy rané opery Lucio Silla, kterou nastudoval začínající dirigent Max Rudolf poprvé od její původní milánské premiéry v roce 1772. V dobách, kdy budova dnešní Státní opery Praha sloužila německému divadlu, tedy od roku 1888 do roku 1945, zdobila dokonce Mozartova busta jako jedna ze tří - vedle Schillera a Goetha - průčelí divadla. Po druhé světové válce byla spolu s ostatními v rámci tzv. denacifikace z budovy odstraněna a dnes je neznámá. S těmito i mnoha dalšími zajímavostmi se mohou návštěvníci představení seznámit na deseti bohatě vypravených panelech až do 10. ledna 2007.

Druhou výstavu s názvem „Mozart ve Vídni“ zprostředkovalo Státní opeře Rakouské kulturní fórum v Praze. Expozice připravená Vídeňským městským a zemským muzeem pojednává ve čtyřech tematických oddílech o vztahu slavného salcburského rodáka k osudovému městu jeho života - První návštěvy Vídně, Místa pobytu, Mozartova působiště a místa provádění jeho děl a Smrt a to, co přežívá. Tato putovní výstava bude ve Státní opeře Praha k vidění do 26. října 2006, poté se stěhuje do Plzně.

PARTNER STÁTNI OPERY PRAHA

CARLO IV
P R A G U E

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI STÁTNI OPERY PRAHA

ČESKÝ ROZHLAS

PRÁVO

THE PRAGUE POST

Prager Zeitung
Wochenblatt für Politik • Wirtschaft • Kultur • Sport

 Instinkt

euroAWK

M.I.P. a.s.
G R O U P